

Tiruvannamalai - Hindistan

1997 yılının kışında, Güney Hindistan'ın Tiruvannamalai şehrindeki kutsal dağ olan Arunachal'da Mario Mantese ile karşılaştım.

Arkadaşlarımdan biri onun geldiğini söylemişti, fakat çok fazla önemsememiştim. Söylediği kişiyi tanıımıyordum. Bu mekâna geldiğimden beri; meditasyon yapıp sessiz olmaya çalıştığımın dolayısı, sosyalleşmekle de pek ilgilenmiyordum. Ama nezaket babından ortak arkadaşımızla beraber bir fincan çay içmeye ve ardından da vedalaşmaya karar verdim. Fakat bir fincan çay; litrelerce Hindistan çayına dönüştü. On gün boyunca onunla epey yoğun ve ilham verici, aydınlatıcı konuşmalar yaptım. Başlangıçtaki sessizliğimin bozulmasından dolayı hafif sinir oluşum; bu adama ve söylediklerine karşı büyülenme hissi ve saygıya dönüştü.

Danimarka'daki bir Budizm Dergisi için bir öğleden sonra onunla bu röportajı yapmaya karar verdim.

Mario Mantese 70'li yıllarda Avrupa ve Amerika'daki meşhur müzisyenlerden biriymiş. 3 Kasım 1978 yılında hayatı şiddetli bir şekilde değişmiş ve Londra'daki bir gala sonrasında; bilinmeyen biri tarafından kalbine bir bıçak saplanarak ağır bir şekilde yaralanmış.

Mario şaka yollu olarak, kendisine saldıran o kişinin gurusu olabileceğini söylüyor. Çünkü fiziksel kalbinin çok ağır yaralanmasının sonrasında kozmik kalbi uyanmış. İki kez açık kalp ameliyatı yapılmış, ikinci ameliyattan sonra beyin kanaması geçirmiş ve bunun doğrultusunda vücudu tümüyle felç olmuş.

Neredeyse sekiz dakika boyunca kalbi atmayı durdurmuş ve Mario beş hafta süren derin bir komaya girmiş. O bu süre zarfında; vücudunu terk ettiğini, ötelere olan ve kendisini tamamen dönüştüren uzun ve inanılmaz bir yolculuğa çıktığını söylüyor. En şaşırtıcı deneyiminin de farklı cennet ve cehennemlere gitmesi ve orada kutsi varlıklarla görüşmesi olduğunu anlatıyor.

Kör, felçli ve konuşamaz halde komadan çıktığında; farkına vardığı ilk şey şu olmuş: "İnsan olarak kendisinin ne şu anda nede geçmişte hiçbir zaman bedeni olmadığı..." Kim olduğunun farkına vardığını ve tüm spirüel şüphelerin onu terk ettiğini söylüyor. Lütuf, içsel kuvvet ve aydınlık sayesinde yavaş yavaş iyileşmeyi ve kendine gelmeyi başarmış. Mario bugünlerde artık görebiliyor, yürüyebiliyor ve konuşabiliyor. O zamandan beri beş kitap yazmış ve geçtiğimiz on beş yıldır spirüel bir öğretmen olarak çalışmalarını sürdürmüştür. Birçok insan; onun netliği ve yaydığı güçlü Işık doğrultusunda derinden etkilenmişler ve "Normallik Macerası" dediği öğretilerinden kendi hayatları için önemli sonuçlar çıkarmışlar.

Soru: Sen Spritüel bir öğretmen olarak çalışıyorsun. Ne öğretiyorsun?

Cevap: İllüzyonları, konseptleri ve yanlış anlaşılmaları ortadan kaldırmayı! Karanlıklar ve karmaşa içinde yaşadığımız şu dünyaya biraz ışık getirmek ve insanlara içsel sıcaklık ve sevgi hediye etmek, çalışmalarına muhakkak dâhil olan şeylerden sayılabilir.

Soru: Bunun için hangi metodu kullanıyorsun?

Cevap: Hiçbirini! Tüm metotlar başarısızlığa mahkûmdur.

Soru: Nasıl yani?

Cevap: Etrafına bir bak! Sayısız bütün metotlar ve öngörülen spiritüel teknikler - bunların hepsi aldatıcı ve geçici, uygulayanların hepsi illüzyonlarla bağlantıdalar ve kendilerini özgür varlıklar gibi hissediyorlar, kendilerine bir hedef koyup ona ulaşabileceklerini zannediyorlar.

Ama: “Uygulayan ve Uygulanan” ikisi de illüzyon. Gerçek-değiller.

Soru: Gerçeklikle neyi kastediyorsun?

Cevap: Gerçeklik; tabii ki asla nesnel ya da öznel değildir. Gerçeklik; gerçek olmayan her şey ortadan yok olduğunda tanınır. Gerçeklik çok basittir. Geri kalan her şey ise çok karmaşıktır.

Soru: Aydınlanmanın belirtileri nelerdir? Bu konu hakkında neler söylemek istersin?

Cevap: Efendim? Aydınlanma için belirtiler olduğunu bilmiyordum. Bu belirtileri kimin bulduğunu ve gördüğünü soruyorum kendi kendime. Gerçeklik mi yoksa başka birisi mi? Tüm bu “aydınlanma” arayışları ve onun belirtileri, gerçekliğin sadeliğinden uzaklaştıran bir av, bir kovalamacadır. Çünkü gerçeklik asla bir obje değildir. Aydınlanmaysa bir özlemdir, insanların sahip olabileceklerini zannettikleri ya da tatmin edilmesi gerektiğine inandıkları bir şey. Aydınlanmak benim umurumda değil. Sadelik ve normallik, bunlar memnuniyetin ve sükûnetin diğer isimleridir. Bizim “temel halimiz,” bu benim için yeterli. Belki bu “aydınlanmış halimizdir?”

Soru: Normallikle neyi kastediyorsun?

Cevap: Normallik yalnızca; hayatımıza aşıladığımız bütün normal olmayan yönler, bütün yanlış anlamalar, sevgisizlikler ortadan kaybolduğunda görülebilir ve yaşanabilir.

Soru: Eğer normalliğe ulaşan bir metot yoksa o zaman ne yapılmalı?

Cevap: Hayatımızda gerçek-dışı olanlar açık bir şekilde tanınmalıdır. Tanımak bir metot değildir. Çünkü tanımak; dolaysız, sezgisel görmek ve nüfuz etmektir. O karanlık bir odada mum yakmak gibidir. Kimse karanlığın nereye gittiğini bilmez. Aydınlığın karanlık üzerinde ve sezgisel görmenin, bilgisizlik ve yanlış anlamalar üzerinde muazzam bir etkisi vardır.

Soru: Bahsettiğiniz bu tanıma; zihinsel bir tanıma değil midir?

Cevap: Hayır. Bu şekildeki görüş; aklın, zihnin ve psikosomatik organizmanın bilinçte bir yansımadan başka bir şey olmadığını, geçici bir fenomen olduğunu görür. Net tanımda, her form aslında kendisinin madde olmadığını, boş olduğunu gösterir.

Soru: Öyleyse, bu şekilde görüş bir şekilde üstümüze mi doğmalıdır?

Cevap: Nasıl olur da sezgisel görüş üstümüze doğabilir ki? O; senin en içteki gerçekliğindir. Görüş görülenin ötesindedir.

Soru: Bu şekildeki görüş; “Karanlık bir odada ışığın açılması” ile kıyaslanabilir mi?

Cevap: Evet, ama bu şekildeki görüş; ‘yapmaktan,’ ‘olmaktan,’ ‘gelişim’ ve ‘sonuçtan’ bağımsızdır. O; zaman, mekân ve hareketten de bağımsızdır. Görüş; aynı zamanda bir şeyi görmek anlamına da gelmez, çünkü o “şey” zaten sadece bir yansımadır ve dolayısıyla gerçek değildir. Bu “şey” öznellik ve yorum ile ilgilidir, Dualiteyle ilgilidir. Görmek gerçekte ikilik değildir!

Soru: Bir “şey” gerçek değildir demekle neyi kastediyorsun?

Cevap: Bu; kendisini gerçekmiş gibi gösteren “şey,” tıpkı çölde görülen bir serap gibi boşdur... Onu gördüğümüzde, gerçek olduğunu sanırız. Fakat yaklaştıkça, onun boş olduğunu daha çok anlarız. Orada hiçbir suret yoktur. Bu bir teori değildir, mutlak bir gerçektir. Seminerlerimde, bunlar daha belirgin bir şekilde çözümleniyor ve açıklığa kavuşuyor.

Soru: Mevcudatın boş olduğunu söylediğinde; bu senin entelektüel bir anlayışın değil, öyle mi?

Cevap: Kesinlikle değil. Neyi açıklamaya çalışıyorsam, o benim gündelik yaşamımdandır. Yıllardır gerçek diye kabullendiklerim; ansızın yanlış bir kanı, gerçek olmayan bir şey olarak gözükte. O an; gerçek olmayanlar tamamen ortadan kayboldu. Eğer nasıl diye soracak olursan, kendin de anlayamazsın. O sona eriverdi, hepsi bu...

Soru: Bu görüş; mutlak hâl midir?

Cevap: Hâl ile neyi kastediyorsun?

Soran: Diyorum ki; o bir kavram mıdır? Mesela; benim Buda'nın doğası ile alakalı hayal ettiğim bir kavram var.

Cevap: Dediğin gibi o sana ait bir kavramdır. Mutlaklığı ve hâli dert edinme... Olacak ya da olmayacakları da... Böyle sorular sormak yine bilgi eksikliğindedir. Kendini bul ve eğer mutlaklık ya da hâl diye bir şey bulursan o vakit bana haber verebilirsin.

Soru: Öyleyse, senin dediğine göre aydınlanma diye bir şey yok. O sadece arayan kişinin oluşturduğu bir kavram mıdır?

Cevap: Aydınlanmanın var olmadığına dair bir şey söylemedim. Sadece dedim ki: “Aydınlanma hakkında canını sıkma... Kim olduğunu bul ve o vakit her şey yoluna

girecek.” Merak ediyorum; eğer aydınlanma varsa, o kim için var ve nerede? Ve birisinin aydınlanmış olduğunu kim ilan edecek, “Ben aydınlandım mı?” Normal olalım, bu yeterince iyidir.

Soru: Dualiteyle dikkat çeken, bilen ve bilmeyen diye ayırım yapan bir öğretmen gibi davranarak; sen de bu yolla gerçekliği kavramsallaştırmaktasın. Bu bir paradoks değil midir?

Cevap: İnsan şunun farkında olmalıdır: “Siz ağızınızı açtığınızda gerçek olmayanı, belirli bir anlamı ve bir yanılısamayı meydana getiriyorsunuz.” Daha önceden de dediğim gibi: “Bir öğretmen olarak Mario Mantese kesinlikle önemli değildir, yalnızca söylenen önemlidir. Nihai hakikat; asla kelimelere dökülemez.

Soru: Birçok insan türlü türlü spiritüel uygulamaların içine giriyor. Tüm bunlar hiçbir şeye çare olmuyor mu?

Cevap: Spiritüel uygulamalar tabii ki çok iyidir. Çünkü insanın dışarıdan içeri bakabilmesinde insana yardımcı olurlar. Bu yüzden; bu uygulamalar başlangıçta yardımcı olur. Fakat bazı insanlar bu başlangıç evresini 20-25 yıl boyunca sürdürüyor. Bunca yılın ardından; uygulama yapanın ve uygulamanın gerçek olmadığını görmüyorlar mı? Uygulama önemlidir, ama arınan kişi belirli bir noktadan sonra kesinlikle daha derinlere inmelidir. Tabii ki faaliyet, adı üstünde başarıdır. İşte bu yüzden bunlar çok ilgi çekici hale geliyor ve seminerler ise çok ilgi çekici olmuyor... Yapacak bir şey yok. Ulaşılabilecek bir şey yok. Sadece insan; en derin yolla kendi berraklığını görmelidir.

Soru: Bu görmeye ulaşmak için içsel bir arınma gerekli midir?

Cevap: Ulaşma kelimesi yanıltır. Görmeye asla ulaşamazsın, çünkü sen zaten ulaşmak istediğin yerdesin, sen bu sonsuzluksun. Bunun farkında olmak muazzam bir arınmadır. Meditasyon dediğim şey budur.

Soru: Samadhi deneyimlerine ne dersin? Farklı geleneklerden birçok Üstat son aydınlanmalarından evvel bu gibi hâllerden geçmiş gözüküyor.

Cevap: Samadhi hakkında bir bilgim yok. Merak ediyorum; o yenilebilir ya da içilebilir bir şey mi? Ama duydum ki; insan bilincinin en derinliklerindeki bir evrede; tüm dikkatini saatlerce bir şeye vermeye Samadhi deniyor. Merak ediyorum; meditasyon yapan bir insan ile Samadhi deneyimi yaşayan bir insan iki farklı varlık mıdır yoksa onlar bir ve aynı mıdır? Saatlerce meditasyon yapmak yerine, kendime soruyorum: “Meditasyon yapmak isteyen kişi kimdir? Neden meditasyon yapmak istiyor? Ve tüm bunların ardındaki amaç ve elde edilecek olan nedir?” Böyle sorular sormak benim için meditasyondur. Bunun anlamı: “İnsanın kendi varoluşundaki en derin noktaları araştırması ve tüm eylemlerini bu manadaki bir eylemsizlikle bırakmasıdır.” Fakat dediğim gibi ben; bu teknikler hakkında pek fazla bilgisi olmayan; basit, açık ve kesinlikle bu şeylerle de ilgilenmeyen bir varlığım.

Soru: Birçok öğretmen de senin gibi öz farkındalığına ulaşmadan önce nihai bir ölüm deneyimi yaşamış mıdır?

Cevap: Birçok öğretmen hakkında bilgim yok. Tek diyebileceğim bu benim kendi deneyimim. Evet, ben muazzam bir ölüm deneyimi geçirdim ve en sonunda da, nihai olarak da; kimsenin asla ölmediği ve doğmadığı sonucuna vardım. Yaşam ve ölüm; sadece benim kendi oluşturduğum kavramlar ve yanlış anlaşılmalardır. Varoluşun bir süreci yoktur. İnsanlar; kendi zihinsel kavramları içinde yaşamaktalar. Bu büyük bir yanılsamadır.

Soru: Öyleyse: Ölüm yoktur, sadece beden mi ölür?

Cevap: Beden sadece bilinçte oluşan geçici bir yansımadır ve yalnızca bir kavramdır.

Soru: Bu açıdan bakıldığında; insanın özgür iradesi var mıdır?

Cevap: Bu açıdan bir şey söylemedim.

Soru: Özgür irade var mıdır?

Cevap: İsteyenler sahip olabilir.

Soru: Ne demek istiyorsunuz?

Cevap: Sadece demek istediğimi... Herkesin üç iradesi olabilir, neden yalnızca bir tane olsun ki?

Soru: Gerçekte kavramların daha da ötesinde var olduğumuz hala anlaşılmadıysa, insanın başına öldüğü vakit neler gelir? Reenkarnasyonu mu deneyimler mesela?

Cevap: Reenkarnasyon; olayları anlaşılır bir şekilde göremeyen kişinin kavramının bir parçasıdır. Bu yüzden; onun için kaçınılmaz olarak reenkarnasyon vardır. Fakat şunu açıkça anlamalısınız ki: “Enkarne olmak; cahillikten başka bir şey değildir ve ölümden sonraki hayat da aynı şekilde...” Ölen bir insan; bu manadaki bir fiziksel tabiatı olmayan kavramlara yakalanır. O kendi sahip olduğu tüm bu kavramların ötesinde yaşayacaktır. Bu bir ayna gibidir, denilebilir. İnsan; şu an yaşadığımız bu seviyede bunu açıkça anlamalıdır: “Her daim şimdi ve burada... Her şey birdir.” Tüm deneyimleri ve hatıraları aracılığıyla; kişi kendi kaderini tetiklemiştir. Sahip olduğu tüm bu zımnî kavramlar sonucunda da kişi; belirli bir titreşim aralığına sahip olur ve bu titreşim aralığı da; o kişinin ötelere neyle karşılaşacağına dair kararı verir.

Soru: Senin kendi ölüm deneyimin sana bir iç gözü kazandırdı mı?

Cevap: Benim deneyimim muazzam bir şekilde kuvvetliydi ve bana binlerce yılmiş gibi geldi. Diyebilirim ki; cennet ve cehennemden geçtim ve birçok kutsi varlık ile karşılaştım. Bir yılın ardından, görme engelim sona erdiğinde; arkadaşlarımdan biri bana Bardo Thodol, Tibet’in Ölüler Kitabı’nı verdi ve deneyimlediğim her şeyin orada yazıldığını keşfetmem beni çok şaşırttı. Bu durumdan çok sonraları; buradaki dünyanın ve ötesinin gerçek olmadığını farkına vardım. Bu yaşadıklarımın kendi bilincimin deneyimlerinden başka bir şey olmadığını gördüm.

Soru: Hâlâ böylesi hayali öngörülerin var mı?

Cevap: Tabii ki, seni görüyorum. Sen bir hayalden başka bir şey değilsin.

Soru: Günlük hayatta da mı öyle?

Cevap: Günlük hayatla neyi kastediyorsun?

Soru: Diyorum ki; senin bahsettiğin gibi: “Dünyada tekrar normal olma” durumu sende nasıl ortaya çıktı?

Cevap: Sana doğruyu söylemeliyim. Benim; bu günlük hayat ve dünya hakkında en ufak bir fikrim yok. Çünkü ikisinin varlığı da benim için sona erdi. Tek bildiğim: “Ben var oldum.” Hepsi bu... Kim bilir, belki de normallik budur.